

Мариана Тинчева Еклесия

Скрито детство
(две неизпратени писма)

„В който град влезете и не ви приемат, излезте по стъгдите му и кажете: и праха, полепнал по нас от вашия град, ви отърсваме; обаче да знаете, че се приближи до вас царството Божие.“

(Лк. 10:10-11)

Мелания преглеждаше книгите, подредени върху рафтовете на библиотеката. Търсеше „Цивилизацията“ на Артър Кларк и като я видя, пръстите ѝ я измъкнаха сред останалите томове. Щом отвори корицата, намери два забравени сгънати листа. Разгърна ги, хвърли поглед над първия и започна да чете. След минута от очите ѝ тръгнаха сълзи, които не успя да спре: неочакваните редове, написани от брат ѝ много години след развода на родителите им, я натъжиха:

„Мила сестричке, вчера идвахме с тати да те търсим в твоето училище, но не те видяхме при децата и си тръгнахме. Искахме да те видим, защото много те обичаме и ни липсваш. Не посмяхме да говорим с твоята учителка, за да не ни издаде на мама... Помниш ли, когато миналия път тайно се разхождахме тримата в гората, брахме цветя и гъби, и намерихме гнездо? Бях много щастлив, макар че мама я нямаше, а много исках да бъдем четиримата... Ти как си? Ние с тати сме добре, понякога ходим на язовира за риба и си говорим за теб. Доволен съм, че вече мога да ти пиша. По-рано само си мислех колко искам да се върнете с мама у дома, но баба и тати казват, че е невъзможно. Тати купи кола за четири човека, има места и за вас. Засега това сме ние тримата.“ След последната дума имаше стрелка, която сочеше към несръчно нарисуван автомобил, до него голям мъж с две деца – момче и момиче. В думите на писмото имаше пропуснати букви, изписани неравно и набързо от начинаещ ученик.

Мелания беше на шест, а Пламен на три, когато родителите им се разделиха. Съдът постанови момичето да живее с майка си, а момчето с бащата. Майката Атие, която всички наричаха Ани замина отвъд планината в родното си село на сто километра. Несподелената, непримирима омраза на родителите, заради която прекъснаха брака си, най-мъчително се стовари върху децата, свикнали да живеят заедно в бащината си къща. В първите седмици възрастните не знаеха как ще отговарят на безбройните детски въпроси за отсъствието на липсващата половина в семейното гнездо. Затова избраха най-страшното: да накарат децата си да забравят, че съществуват като брат и сестра! Захари не разрешаваше на Пламен да излиза на улицата, защото след месец съседи казваха, че виждали жена му да стои часове наред недалече от къщата само за да види детето си. Тя пък за да си отмъсти, че не го пускаха при нея, беше предупредила учителката на Мелания да не позволява на Захари да говори с момичето, да не приема никакви подаръци и лакомства от него... Всъщност всеки от родителите в себе си искаше децата да бъдат заедно, да не се забравят, но непростената омраза към другия се стоварваше като

невидим нож, който на всяка цена иска да реже и да дели там, където любовта е силна... След половин година се разбра, че Ани е сключила втори брак с човек от селото.

Мелания беше на десет, а брат ѝ на седем, когато за първи път им разрешиха да бъдат заедно при баба си в родния дом. Една седмица вървяха непрестанно двамата, уловени за ръце. Мелания беше станала позатворена, по-мълчалива. Все пак не прикри, че вторият мъж на майка ѝ, който тя трябвало да нарича татко, не бил толкова добър и хубав като истинския ѝ баща. Веднъж онзи я наплескал, защото ѝ поръчал да донесе дърва от мазето, пък тя не изпълнила желанието му. За наказание трябвало да почисти тревата на тротоара пред къщата, но тя и това не изпълнила. След последното признание Мелания обгърна с две ръце врата на баща си и го попита: „Ти нали няма да ме наплякаш, ако не донеса дърва?“ Захари замълча за миг, после ѝ отговори честно: „Никога не бих те карал да носиш по-тежко, отколкото можеш; вярвам, че не са искали това от теб. Но съм сигурен, че би могла да пренесеш поне три дървета. Опитай се да помагаш къщи, за теб това е добре!“

След още пет години се разбра, че Ани се е разделила с втория си съпруг, с когото нямали деца и заминала с Мелания в Хасково, където наели квартира...

Същото лято Гина Пеева, съседката на Захари и Мара, една заран пристигна като парламентър при тях. Като разбра, че Захари вече е заминал на работа, каза под секрет на майка му: Ани идвала вчера тайно в града, ала не смеела да мине край дома, който напуснала преди девет години. Укрила се при нея в съседния дом и я помолила да предаде на Захари: ако той се съгласи, Ани вече иска да се върне при него – заради децата!... „Това никога няма да стане!“ – махнала като с меч старата: „Да е мислила, когато се е женила първи път и когато ни напусна! Още в началото предупредих сина ми, че не е добре да вземе туркиня, а той отвърна, че това са бабешки работи, двамата се обичат, хора от една плът са, какво значение може да има името ѝ?“ Мара Бешова отново изплю камъчето, с което ѝ додяваха хора в града: синът ѝ се развел, защото е взел за жена мохамеданка!... Като отраснаха, децата също разбраха, че това била причината родителите им да се разделят, но не проумяваха смисъла. Нали Атие и Захари са се обичали като всички хора, създали са своите деца – какво им е по-различно от всички останали?...

Мелания остави „Дивилизацията“ на масата, за да отгърне втория лист, пхнат в първото писмо. От датата на това неизпратено послание разбра, че когато го е написал, Пламен е бил на 12 години:

„Мила сестричке, вчера бях зад вратата, когато баба Гина от съседния двор дойде и каза на нашата баба, че мама идвала с молба да се върнете отново при нас. Баба викна, че счупена стомна не се лепи, мама и татко да са мислели като са се женили, че децата им няма да знаят какви са, каква вяра имат... Кажи на мама, че много искам да си дойдете, но не мога да се издам какво съм чул. Обещай ми, че когато пораснем, няма да се питаме какви сме, няма да се делим! Мъчно ми е, че не съм видял мама. Обадете ми се по телефон!“

Бяха изминали 14 години от датата на второто неизпратено писмо. Щом Гина отказа да приеме отново снаха си, Атие никога повече не дойде в града на първото си венчило. Много разговори по телефона, много свободни срещи в родната къща вече имаха Пламен и Мелания, когато създадоха свои семейства...

Тя остави отново писмата под корицата в „Дивилизацията“. Спомени се върнаха пред очите й... В този момент в стаята влезе 80 годишната баба Мария Бешова с правнучката си, 4 годишната дъщеричка на Мелания Ани. „Защо плачеш, мамо?“ попита детето и отиде при нея. Мелания я взе на ръце и я целуна: „Защото много обичам теб, баща ти, братчето ти и не искам никога да се разделяме!“

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10429>]